

Violència i desobediència

Vaig començar l'estiu de manera remoguda, i veig que l'acabarem amb més moviment, encara.

El 30 de juny agafava un avió cap a Londres acompanyada del meu fill gran, de 10 anys. Un cop tothom assegut i nosaltres instal·lats al nostre seient, a la fila 16 -ell, finestra, i jo, al comodíssim seient del mig- entren a l'avió, amb les presses d'última hora, una parella de joves anglesos a quals tocava seure a la fila 15, la del nostre davant, que ja tenia ocupat el seient del mig (eren files de tres i tres). El més alt i rosset de la parella, molt amablement, li demana al senyor que els faria de barrera que si es pot moure al seient del passadís, per tal de poder seure ells dos de costat. El senyor, calb i d'uns seixanta anys, també molt amablement, els canvia el lloc.

L'avió s'enlaira i el noi rosset, recol·locat ara al meu davant, es posa a escoltar música amb els auriculars. I a cantar-la. I a cantar-la més fort.

Els tres nois de la meua fila 16, de l'altra banda del passadís, també anglesos, li demanen si us plau que baixi el volum; la senyora de la fila 14, que va acompanyada de la seva filla adolescent, li demana si us plau que disminueixi el to de la seva cantata; l'assistent de vol que passa a repartir cafès, perfums i/o festucs, li demana si us plau que es guardi la música només per a ell. El noi rosset obvia els advertiments i fa mofa de la incultura musical de la resta de passatgers. Els tres nois anglesos de la fila 16 -que anomenaré A, B i C en referència al seient que ocupen- comencen a increpar-lo i a amenaçar-lo. El B té ganes de linxar-lo quan arribem a l'aeroport, l'A l'anima a fer ximpleries per tal de poder-ho enregistrar i el C calla i atorga.

Les amenaces d'uns augmenten a mesura que augmenten també les impertinències del cantant impulsiu. El seu company de viatge calla i deixa fer. Crec que no hi és del tot, viu en un núvol (i no pas en els que es veuen per la finestra).

Arriba l'hostessa en cap. Li diu al rosset una vegada i una altra que està molestant els passatgers, que faci el favor d'abaixar el to. Primer li diu amablement, després li diu amb ràbia continguda i finalment ja no sap com més dir-li. Ell en fa cas omís. Fins i tot el senyor calb, que fins ara havia aguantat impertèrrit tota la moguda, però que veient que anaven maldades ha vingut a seure al seient lliure del meu costat, adverteix el jovenet que qui en sortirà més perjudicat és ell mateix. El noi rosset s'aixeca i a viva veu fa apologia de la seva llibertat, de la seva lliure voluntat per fer i desfer, i ens acusa d'ignorants i de captius del sistema. Tot perquè no volem que canti en veu alta. Com en som, d'avorrits i abnegats.

I passem les dues hores de vol en tensió constant. Aterrem. El noi està avisat que l'espera la policia. El noi està avisat que A, B, C també l'esperen, per una altra mena de recital. Però a ell li és igual. El senyal del cinturó s'apaga i ell s'aixeca increpant tothom i dient que no som ningú per tallar-li les ales. Estem a lloc, però les portes no s'obren. Estem esperant que la policia vingui a buscar-lo. L'aire condicionat ja no funciona, com si no hi hagués l'ambient prou caldejat, ja.

I ell segueix a la seva, desafiador. Ara ja és el centre d'atenció de tot l'avió, fins i tot de les files del davant. La tensió, la calor i la retenció és màxima quan apareix de cop un paio de dos metres d'alt per dos metres d'ample, procedent de la darrera fila de l'avió, i es llança sobre el noi rosset que ara ja està dret al mig del passadís oferint-nos el seu discurs rebel. El passatger de dos metres se li tira al coll per darrere i l'immobilitza i l'escanya fins a deixar-lo inconscient, estès allà terra, davant de tothom.

Per sorpresa meua, la reacció general de la gent no és posar cara de terror, com la del meu fill de 10 anys o la d'altres infants de l'avió, sinó que tothom es posa a aplaudir i a felicitar «l'heroi» del

vol. Bé, tothom no, n'hi ha que tenen feina a aguantar el mòbil per enregistrar-ho tot. No sé què és més preocupant.

Per sort per a tots, el noi va recuperar els sentits, però a la consciència de cadascú quedarà si es va actuar de la manera més correcta. Per part meva, no em cansaré de repetir en veu molt alta que la desobediència no és el camí ideal, però la violència (ja sigui verbal o física) no és mai la solució. Mai.

Jo hauria preferit que continués cantant.

